

Nieuwe
column

De week van

'BLIND GETROUWD'-KOPPEL
NICK & VEERLE

'Ik voel me
wel iets minder
aantrekkelijk met
die extra kilo's'

Op maandag 28 januari start het vierde seizoen van *Blind Getrouwd* op VTM. Voor Veerle Van den Eynde (37) en Nick Wijns (32) uit het tweede seizoen, was het programma alvast een schot in de roos. Na twee jaar huwelijk verwachten ze in maart hun eerste kindje. In een gloednieuwe column tellen we samen met Veerle af tot de bevalling.

Blind Getrouwd heeft mijn hele leven tweeënhalf jaar geleden drastisch veranderd. Ik kwam er niet alleen de man van mijn leven tegen, maar als alles goed verloopt, zal het programma mij ook het mooiste geschenk ooit geven: een baby! Nick en ik kijken er al naar uit om begin maart ons kindje te verwelkomen. Akkoord, het gaat allemaal snel, maar het plaatje klopt gewoon. Nick is heel zorgzaam en beschermend voor mij. Ik ben er zeker van dat hij ook een goede papa zal zijn. Hij is altijd het zonnetje in huis, brengt me elke dag aan het lachen. Ons kindje zal overladen worden door zijn positiviteit. Nog steeds begrijp ik volledig waarom de experts van *Blind Getrouwd* ons bij elkaar hebben gebracht. Wij zijn écht een goede match. We delen dezelfde waarden en normen in het leven. De basis zit goed,

'Nick is heel geduldig en zorgzaam. Ik ben zeker dat hij een heel goeie papa gaat zijn!'

'We kunnen amper wachten om ons kleintje écht te zien.'

waardoor we gemakkelijk kunnen blijven communiceren. Ik ben ervan overtuigd dat we in de opvoeding van ons kind één blok zullen vormen.

Ik herinner me nog goed hoe emotioneel ik werd na dat verlossende telefoontje: 'Mevrouw, proficiat, u bent zwanger!' Nick en ik probeerden immers al een halfjaar zwanger te geraken. Ik was toen 36, en de kans op een zwangerschap daalt met de helft voor vrouwen tussen de 35 en 38. Bovendien neemt de kans op een miskraam toe naarmate je ouder wordt. In het begin wilde ik me dus nog niet te hard hechten aan ons kleintje in mijn buik, voor het geval het fout zou lopen. Ik liet voor de zekerheid ook een NIP-test uitvoeren, en gelukkig zijn er geen afwijkingen gevonden. Maar ik zal altijd bezorgd blijven: bang dat er tijdens de bevalling iets zal mislopen. Maar ook wanneer ons kindje er is, zal ik me zorgen blijven maken. Om nog maar te zwijgen van de grote verantwoordelijkheid die ik voor de rest van mijn leven zal moeten dragen.

De bezoeken aan de gynaecoloog zijn telkens een hele geruststelling: het doet deugd om het hartje te horen kloppen. Ook de stampjes in mijn buik stellen me een beetje gerust: hoe meer beweging, hoe liever! Hij of zij – sorry, het geslacht is ons geheim – zou trouwens groter zijn dan de gemiddelde baby. Niet verwonderlijk, want zowel Nick als ik zijn niet bepaald

kleine mensen. We zagen ons kindje al op een 3D-echo. Dan pas besef je: het is écht aan het gebeuren! Maar toch is het moeilijk te vatten dat ons kindje in mijn buik zit. Nick en ik kunnen amper wachten om ons kleintje écht te zien.

Sommige vrouwen zijn heel graag zwanger, maar ik moet eerlijk toegeven dat ik het onderschat heb. De eerste drie maanden waren heel zwaar omdat ik voortdurend misselijk en moe was. En nu mijn buikje steeds ronder wordt, heb ik last van bekkenpijnen. Ik word 's nachts wakker omdat ik de juiste houding niet vind. En help... ik kan zelfs mijn schoenen niet meer aantrekken! Het is heel raar om mijn lichaam te zien veranderen. Ik voel me iets minder aantrekkelijk met die extra zestien kilo – en ik moet nog acht weken gaan! – maar gelukkig is er mijn man, die me dagelijks zegt hoe mooi hij me vindt, ook mét bolle buik. Voor alle zekerheid smeet ik wel regelmatig een crème tegen zwangerschapsstriae: beter een keertje te veel dan te weinig!

Nick heeft veel begrip voor mijn zwangerschap en is enorm geduldig. Ik heb het echt getroffen met hem. In het begin van mijn zwangerschap heeft hij een beetje afgezien met mijn humeurschommelingen en emotionele buien. Ik reageerde heel vreemd en kon zomaar uit het niets beginnen huilen. Ik begreep er zelf niets van. Maar Nick bleef daar rustig bij. Ik ben hem

ook dankbaar dat hij veel van mij overneemt in het huishouden, want de combinatie zwanger zijn en huishoudelijke taken uitvoeren is niet evident. Toch ben ik van plan om tot aan mijn bevalling te blijven werken. Ik moet het hele zwangerschapsgebeuren af en toe van me afzetten, want anders duren negen maanden wel heel erg lang!

Zo'n zwangerschap brengt je als koppel nog dichter bij elkaar. Nick en ik voelen ons samen verantwoordelijk. Hij is nog zorgzamer dan anders, en hij toont me vaak dat hij me graag ziet. Niet met grote cadeaus, maar met kleine dingen zoals kaarsjes in huis of een massage. We proberen er ook samen op te letten dat we altijd gezond eten, maar ik zal niet ontkennen dat ik af en toe eens zin krijg in een lekkere snack. Mijn geliefkoosde thee smaakt me opeens trouwens absoluut niet meer. Geef mij nu maar chocolademelk! Heel gek wat een zwangerschap met je doet. De voorbije feestdagen heb ik wel hard op mijn tanden moeten bijten. Alcohol kan ik nog redelijk gemakkelijk weerstaan, maar veel lekkers, zoals tiramisù, mogen zwangere vrouwen niet meer eten. Ik heb dus vaak gevloekt, maar de gezondheid van onze baby is natuurlijk het belangrijkste!

Tot volgende week!

MET DANK AAN: WWW.CHILDHOME.COM, WWW.MUMOFTHETHEWORLD.COM

CHILDHOME
MUM OF THE WORLD

VOLG VEERLE OP INSTAGRAM:
@veerle.vandeneynde